

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: X, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Sečány
sídlem Na Strži 2102/61a, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, IČO 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2025, č. j. MV-147972-3/OAM-2025,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 8. 2025, č. j. CPR-23018-13/ČJ-2025-930310V239, a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně zastavil řízení o žádosti žalobce, již se ve smyslu § 122 odst. 5 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

a) a b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), domáhal zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 30. 6. 2023, č. j. KRPE-57800-22/ČJ-2023-170026-SV.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 172 zákona o pobytu cizinců, neboť má za to, že správní orgány nezohlednily zásadní změnu jeho osobních a rodinných poměrů. Po vydání rozhodnutí o vyhoštění žalobce uzavřel manželství a stal se otcem nezletilé dcery narozené na území České republiky. Tyto skutečnosti měly správní orgány posoudit podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Namísto toho však věc posoudily pouze formálně, když pouze konstatovaly, že *neuplynula polovina doby zákazu vstupu*.
3. Rovněž správní orgány nezohlednily, že správní vyhoštění je sice z důvodu války na Ukrajině fakticky nevykonatelné, avšak jeho existence dlouhodobě brání žalobci v legalizaci pobytu, výkonu zaměstnání a plnohodnotném rodinném životě, což představuje nepřiměřený zásah do práva na respektování rodinného života. K porušení povinností spojených s jeho pobytovým oprávněním došlo neúmyslně v důsledku pochybení třetích osob, o němž si nebyl vědom, přičemž po celou dobu jednal v dobré víře, pracoval a odváděl daně. Po vzniku rodiny navíc aktivně usiluje o nápravu své situace a legalizaci pobytu, avšak správní orgány tyto skutečnosti při svém rozhodování zcela pominuly.
4. K žalobě žalobce přiložil také rozhodnutí o správním vyhoštění, výzvu OAMP ve věci zaměstnanecké karty, oddací list, rodné listy, nájemní smlouvu s dodatkem a rovněž pracovní smlouvu a doklady o jeho činnosti OSVČ.
5. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zrekapituloval, že v případě žalobce nebyly shledány důvody pro aplikaci § 122 odst. 5 písm. a) ani písm. b) zákona o pobytu cizinců, a tedy nebylo možné žádosti o zrušení správního vyhoštění vyhovět.
7. Žalobce v replice doplnil, že oba správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy, se základními zásadami činnosti správních orgánů a s požadavky kladenými na činnost odvolacího orgánu. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné, neboť správní orgány nehodnotily čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
8. Žalobce dále namítl, že samotné rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2023 bylo vydáno nezákonně, neboť bylo přijato v době, kdy již probíhal ozbrojený konflikt na Ukrajině, jenž objektivně znemožňuje jeho vycestování do země původu. Správní orgány tuto skutečnost vůbec nezohlednily, přestože v obdobných případech bývá řízení o správním vyhoštění občanů Ukrajiny běžně zastavováno. Tím došlo k odchýlení od ustálené správní praxe a k porušení zásady legitimního očekávání. Žalobce se v důsledku toho ocitl v patové situaci, kdy nemůže vycestovat, avšak současně mu neběží doba správního vyhoštění.
9. Postup správních orgánů žalobce považuje za projev přepjatého formalismu, neboť se omezily na mechanickou aplikaci zákonných ustanovení, aniž by zohlednily účel právní úpravy a individuální okolnosti jeho případu. Nevěnovaly se skutečné podstatě věci a rezignovaly na spravedlivé řešení, což odporuje judikatuře Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu.

10. Žalobce znovu zdůraznil nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, neboť žije na území ČR se svou manželkou a nezletilou dcerou narozenou v roce 2025, s nimiž tvoří společnou domácnost a je hlavním živitelem rodiny.
11. Krajský soud přezkoumal bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo dne 30. 6. 2023 (rozhodnutím č. j. KRPE-57800-22/ČJ-2023-170026-SV) uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu jeho pobytu na území bez oprávnění v období od 30. 4. 2023 do 27. 6. 2023. Součástí rozhodnutí bylo závazné stanovisko Ministerstva vnitra podle § 120a zákona o pobytu cizinců, z něhož vyplývá, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona (ozbrojený konflikt na Ukrajině). V důsledku existence překážky vycestování není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné a doba zákazu vstupu tak žalobci vůbec nezačala běžet (§ 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Žalobci bylo následně uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jehož platnost byla prodloužena do 31. 3. 2026.
13. Následně žalobce podal žádost podle § 122 odst. 5 písm. a) i b) zákona o pobytu cizinců, jíž se domáhal vydání nového rozhodnutí, kterým by byla zrušena platnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Svou žádost odůvodnil shodnými skutečnostmi, které uvedl i v žalobě.
14. Dne 26. 8. 2025 vydal správní orgán I. stupně usnesení, č. j. CPR-23018-13/ČJ-2025-930310-V239, kterým řízení zastavilo, neboť nebyly splněny podmínky § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a usnesení o zastavení řízení potvrdil.
15. Oba správní orgány shodně konstatovaly, že rozhodnutí o správním vyhoštění je z důvodu existující překážky vycestování nevykonatelné, a proto nebyly splněny zákonné podmínky pro postup podle § 122 odst. 5. Doba zákazu vstupu žalobci vůbec nezačala běžet, a tudíž nemohlo dojít ani k uplynutí její poloviny [podmínka písm. a)]. Žalobce rovněž nevycestoval a vzhledem k překážce vycestování vycestovat ani nemohl [podmínka písm. b)]. Z těchto důvodů oba správní orgány uzavřely, že nemohly přistoupit k meritornímu posouzení důvodů žádosti, včetně tvrzených rodinných, humanitárních či pracovních okolností. Ty by bylo možno hodnotit až v případě, že by žalobce splnil jednu ze zákonem vyžadovaných podmínek.
16. Předně soud připomíná, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se soud může v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění [srov. např. odůvodnění rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 85/2005-130 publikovaný pod číslem 10350/2007 Sb. NSS, či rozsudky rozšířeného senátu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86 a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz)]. Ostatně v této souvislosti konstatoval i Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, že: „[ú]kolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji

převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešili již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval“ (rozhodnutí ÚS jsou dostupná na www.nalus.usoud.cz).

17. Podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců: *Policie může na žádost cizince vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění nebo zkrátí dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, uvedenou v rozhodnutí o správním vyhoštění, a to nejméně o jednu třetinu této doby, jestliže*
 - a) pominuly důvody jeho vydání a uplynula polovina doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území,*
 - b) jde o cizince, který prokáže, že dobrovolně vycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno, (...)*
18. Podle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců: *Do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.*
19. Ustanovení § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců jasně stanovuje, že ke zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění může dojít zejména tehdy, uplynula-li polovina doby zákazu vstupu [písm. a)], anebo pokud cizinec území dobrovolně opustil [písm. b)]. V projednávané věci žalobce nesplnil ani jednu z těchto podmínek. Rozhodnutí o správním vyhoštění se totiž z důvodu existence překážky vycestování dosud nestalo vykonatelným (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2016, č. j. 1 Azs 89/2016–23, bod 24), a žalobce tak nemohl vycestovat a současně nemohla začít běžet ani doba zákazu vstupu, jejíž běh je vázán právě na vykonatelnost rozhodnutí. Za této situace tak nemohly být splněny podmínky § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
20. Závěry správních orgánů o nesplnění podmínek § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců žalobce nesporně, avšak fakticky se domáhá toho, aby správní orgány na splnění těchto zákonných podmínek netrvaly s ohledem na nepřiměřenost zásahu jejich rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
21. Takový postup však právní úprava neumožňuje. Zákonodárce v § 122 odst. 5 zákon o pobytu cizinců jednoznačně stanovil, za jakých okolností lze přistoupit ke zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Úkolem správního orgánu je toliko ověřit, zda zákonem stanovené předpoklady žadatel splnil. Za situace, kdy žalobce nesplnil ani jednu z výše uvedených podmínek, se správní orgány ani nemohly zabývat námitkami žalobce, které se týkaly jeho rodinného života. Tyto námitky by bylo nutné vypořádat teprve tehdy, pokud by žalobce jednu z nutných zákonných podmínek splnil.
22. Tyto závěry vyplývají nejen ze znění právní úpravy zákona o pobytu cizinců, ale i z judikatury Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti krajský soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2024, č. j. 10 Azs 38/2024-43, resp. na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2024, č. j. 20 A 33/2023-34. Nejvyšší správní soud v obdobné věci jako v nyní projednávané konstatoval, že: „[n]utnou podmínkou pro zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění je dobrovolné vycestování nebo uplynutí

poloviny doby zákazu vstupu. Ani jednu podmínku stěžovatel nesplnil; nevystoupal a neuplynula mu polovina doby zákazu vstupu. (...) v důsledku toho, že se na stěžovatele vztahuje překážka vycestování, totiž nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Správní orgány a městský soud se tedy ani nemohly zabývat stěžovatelovými námitkami, které se týkaly jeho rodinného života. Tyto námitky by bylo nutné vypořádat teprve tehdy, kdyby stěžovatel jednu z nutných zákonných podmínek splnil.“

23. Nejvyšší správní soud se zabýval totožnou právní otázkou i obdobnými skutkovými okolnostmi jako v nyní projednávané věci, přičemž krajský soud nemá žádný důvod se od těchto již dříve vyslovených závěrů odchýlit.
24. Ačkoli soud chápe, že žalobce vnímá rozhodnutí správních orgánů jako zásah do svého soukromého a rodinného života, správní orgány nebyly v projednávaném případě povinny se přiměřeností tohoto dopadu vypořádat. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v otázce posouzení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte ani za rozporné s § 174a zákona o pobytu cizinců.
25. Žalobce také namítl, že rozhodnutí o správním vyhoštění je nezákonné, protože probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině mu objektivně znemožňuje vycestovat a správní orgány tuto skutečnost nezohlednily. Tato námitka však v tomto řízení nemůže obstát. Krajský soud v nyní projednávané věci nemůže přezkoumávat zákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění, které je samostatným správním rozhodnutím, na něž se vázal vlastní opravný prostředek (přičemž ze správního spisu ani nevyplývá, že by žalobce proti němu podal odvolání). Žalobce tak touto žalobou fakticky napadá rozhodnutí, které není předmětem soudního přezkumu, a soud se tímto směrem zabývat nesmí.
26. Nadto není pravdou, že správní orgány v rozhodnutí o správním vyhoštění nezohlednily situaci na Ukrajině. Skutečnost, že žalobci znemožňuje vycestování ozbrojený konflikt na Ukrajině, byla zohledněna již v době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť správní orgán současně vydal závazné stanovisko podle § 120a, jímž konstatoval existenci překážek vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. V závazném stanovisku bylo výslovně uvedeno, že žalobci hrozí nebezpečí v důsledku ozbrojeného konfliktu a jeho vycestování není možné. Jak však bylo uvedeno, krajský soud se zákonností tohoto rozhodnutí zabývat nemůže, neboť tato otázka není v rámci nyní projednávané věci předmětem soudního přezkumu.
27. Krajský soud neprovedl navržené důkazy (předložené listiny viz bod 4 odůvodnění tohoto rozsudku), neboť nejsou způsobilé ovlivnit posouzení věci. Předmětem řízení je posouzení splnění podmínek § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, které žalobce nenaplnil. Otázkou přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života by se soud mohl zabývat teprve v případě, že by byly tyto podmínky splněny. Uvedené listiny se navíc vztahují k okolnostem souvisejícím se samotným rozhodnutím o správním vyhoštění či jeho důsledky, které soud v tomto řízení nepřezkoumává. Provedení těchto důkazů by proto bylo nadbytečné.
28. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a

žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 2. února 2026

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně